

Придружницата отишла при продавача и попитала :

— Какво продаваш, момко ?

— Ябълки отъ Дамаскъ.

— Че по какво се различаватъ тия ябълки отъ обикновенитъ ?

— Който яде отъ тѣхъ, става уменъ и хубавъ.

Момичето купило ябълки.

То дало на царската дъщеря най-хубавата. Тя хапнала отъ ябълката, и тозмигъ ѝ израстнали рога на челото.

— Оле, Божичко, какво ще правя сега ? — заплакала царската дъщеря.

Дигнали тревога въ цѣлия дворецъ.

Натжжилъ се царьтъ. Заповѣдалъ да разгласятъ по цѣлото царство ! „Който излѣкува царската дъщеря и премахне рогата отъ челото ѝ, ще получи половината царство и ще се ожени за царкинята.“

Дошли много лѣкари и знахари, но никой не можалъ да ѝ помогне.

Единъ день пристигналъ чужденецъ въ двореца. Помогилъ да го заведатъ при Царя. Завели го.

— Царю честити, — рѣкълъ той, — азъ съмъ лѣкаръ отъ далечна страна. Бихъ желалъ да се опитамъ да излѣкувамъ царската дъщеря.

— Добре, момко, опитай се, шомъ вѣрвашъ, че ще ѝ помогнешъ, — отговорилъ царьтъ. — Но много лѣкари се опитаха, и никой не я излѣкува.

— Азъ вѣрамъ, че ще я излѣкувамъ —

добавилъ момькътъ, — но искамъ да остана насаме съ нея.

Царьтъ заповѣдалъ да заведатъ момька при дъщеря му.

Царската дъщеря, шомъ видѣла момока, тозчасъ го познала, смутила се е приблиднѣла.

Момькътъ я попиталъ :

— Ако ти пѣмогна, ще се омжжишъ ли за мене ?

— Да, — отвърнала царската дъщеря.

Момькътъ ѝ далъ една отъ омагьосанитъ ябълки. Тя хапнала, и рогата ѝ намалѣли на половина.

Момькътъ рекълъ :

— Сега дай ми шапката, кърпата и кесията, и следъ това ще продължа лѣкуването,

Царската дъщеря му върнала чудноватитъ нѣща. Той ѝ далъ още една ябълка. Шомъ я изяла, рогата сѣвсемъ намалѣли — едвамъ се виждали.

Момькътъ ѝ казалъ :

— Сега закълни ми се, че ще се омжжишъ за мене, и ще те излѣкувамъ напълно.

Тя се заклела. Момькътъ ѝ далъ трета ябълка. Шомъ хапнала, рогата изчезнали напълно отъ челото ѝ. Тя станала много по-хубава, отколкото била преди.

Зарадвалъ се царьтъ. Зарадвали се всички царедворци. Дигнали голѣма сватба. Поканили гости отъ деветъ царства. Яли, пили и се веселили.

Ранъ-Босилекъ

КАЗАНЛЪКЪ

Тамъ, дето Тунджа лжкатуши
и пѣй въ полето съ вѣкове,
тамъ, дето зрѣятъ сочни круши,
бадеми, златни класове —
тамъ, подъ лазурни небеса,
простира Казанлъкъ коса.

Изпъстренъ съ приказни градини,
даренъ съ ниви и лозя —
градьтъ на рози и гергини
е като китка отъ цвѣти.
И сякашъ съ будния си взоръ
зове къмъ слънце и просторъ.

Ненчо Савовъ